

Ustawa z dnia 30 lipca 1921 roku o zwiększeniu emisji serji II biletów skarbowych.

Art. 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do zwiększenia emisji serji II biletów skarbowych, wypuszczonych na podstawie ustawy z dnia 10 maja 1921 roku (Dz. Ust. Rz. P. z r. 1921 № 41, poz. 250, do 15 miliardów marek polskich.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Marszałek:

Trępczyński

Prezydent Ministrów:

Wiłos

Minister Skarbu:

w z. Weinfeld

Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 19 lipca 1921 r. w przedmiocie uzupełnienia postanowień artykułu 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. w sprawie djet i kosztów podróży funkcjonariuszów państwowych.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. o uposażeniu nauczycieli i dyrektorów państwowych szkół średnich ogólnokształcących, seminarjów nauczycielskich i preparand, oraz wizytatorów szkół (Dz. U. Rz. P. № 65 p. 433) zarządza się co następuje:

§ 1. Punkt 5 art. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. w sprawie djet i kosztów podróży funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. Rz. P. № 74, poz. 507) uzupełnia się przez dodanie następującego ustępu:

„Dyrektorowie (przełożone) wszystkich państwowych szkół średnich i seminarjów nauczycielskich otrzymują djety wedle norm, przepisanych dla urzędników państwowych VI stopnia służbowego, a wizytatorowie szkół według norm, przepisanych dla urzędników państwowych V stopnia służbowego”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:

Wiłos

Minister Skarbu:

Stępczowski

Minister Wyznań Religijnych

1. Oświecenia Publicznego:

w z. T. Łopuszański

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

Dr. J. Trzciniński

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 11 lipca 1921 roku w przedmiocie wcielenia państwowej organizacji wykonawczej służby bezpieczeństwa we Lwowie i Krakowie do policji państwowej.

Na zasadzie art. 3 przepisów przejściowych do ustawy o policji państwowej z dn. 24 lipca 1919 r. (Dz. Pr. P. № 61 poz. 363) zarządza się co następuje:

§ 1. Z dniem 15 sierpnia 1921 r. policja państwowa we Lwowie i Krakowie zorganizowana zostaje na wzór komend powiatowych i podlegać będzie w zakresie służby bezpieczeństwa i czynności wykonawczych, zgodnie z art. 11 ust. o pol. państw., dyrektorom policji tychże miast.

§ 2. Ciążące dotychczas na dyrekcjach policji miast Lwowa i Krakowa obowiązki, przewidziane w „Głównych zarysach organizacji władz policyjnych”, zatwierdzonych postanowieniem cesarskim z dnia 10 lipca 1850 r. i ogłoszonych gła Galicji, rozporządzeniem namiestnika z dn. 4 czerwca 1851 r. (Dz. praw kraj. № 125), przechodzą na nowoutworzone komendy policji państwowej.

W szczególności w powyższych ramach należąc będą do rzeczonych komend policji państwowej:

a) dozór nad cudzoziemcami, mieszkającymi we Lwowie i Krakowie, w myśl istniejących przepisów, oraz wykonanie wydalenia podejrzanych obcych, szczególnie zagranicznych emisariuszy i cudzoziemców, zakłócających porządek (§ 4 Głównych zarysów organizacji władz policyjnych);

b) dozorowanie szczególnie szkodliwych i podejrzanych indywidualów i badanie w razie danym autentyczności paszportów (§ 5 Główn. zar. org. władz policji);

c) donoszenie dyrekcjom policji o spozrożeńiach, poczynionych przy stykaniu się z ludnością, a wyszczególnionych w § 8 powyższego rozporządzenia organizacyjnego;

d) współdziałanie z dyrekcjami policji w walce ze szpiegostwem i wogóle z działalnością antypaństwową (§ 11 Gł. zar. org. władz policji);

e) staranie o bezpieczeństwo osób i mienia wykonywać się mające, według postanowień §§ 12, 13, 14, 15, 16 i 28 wyżej wymienionych „Gł. zar. org. władz policyjnych” oraz nadzór nad składami i handlami materiałów wybuchowych i handlami broni;

f) utrzymanie porządku publicznego, według postanowień §§ 13, 29, 21 i pierwszego ustępu § 25 „Głównych zarysów organizacji władz policyjnych”, dozór nad ruchem kołowym, utrzymanie porządku podczas przedstawień teatralnych i widowisk w odnośnych alach oraz kinach, wreszcie dozór nad wlotowymi

się kuglarzami, muzykantami, arfenistami, „sprawkami” i t. p.;

g) współdziałanie z dyrekcjami policji w sprawie powstrzymania publicznego nieładu i nadzór nad zachowaniem się prostytutek, tudzież współdziałanie w sprawie zapobiegania nieobyczajności, wywołującej publiczne zgorszenie, przez dozorowanie publicznych kąpiel i wszystkich wystaw, sztyldów, napisów i d. d. (§§ 22 i 23 Gł. zar. org. władz policji);

h) popieranie gminy przy sprawowaniu policji miejscowej według § 33 powyższych Gł. zar. org. władz policji.

§ 3. Urzędnicy i niżsi funkcjonariusze dyrekcji policji we Lwowie i Krakowie, którzy przyjęci zostaną do policji państwowej, przechodzą na etat policji państwowej i obowiązują ich wszystkie postanowienia ustawy o policji państwowej.

§ 4. Reszta policyjne wraz z personelem dozorczym oraz inne budynki i lokale, jak ekspozytury, komisariaty, inspekcje i strażnice, tudzież inwentarz żywy i martwy do nich należący, przekazane zostają policji państwowej od 15 sierpnia 1921 r.

O ileby zasza konieczność dalszego zatrzymania pewnych lokali lub tylko ich części przez dyrekcję policji, sprawę tę rozstrzygnie i ureguluje Generalny Delegat Rządu na Małopolskę w porozumieniu z Główną Komendą policji państwowej po rozpatrzeniu odpowiednich wniosków interesowanego dyrektora policji.

§ 5. Generalny Delegat Rządu na Małopolskę w porozumieniu z Główną Komendą policji wyda potrzebne zarządzenia.

§ 6. Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia traci moc obowiązującą ostatni ustęp § 2 rozporządzenia z dnia 12 listopada 1919 r. (Dz. Ust. № 87 poz. 475).

Minister Spraw Wewnętrznych:

W. Raczkiewicz

Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 6 lipca 1921 r. w przedmiocie wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustaw z dnia 6 lipca 1920 r. i z dnia 18 marca 1921 r. o opłacie stemplowej od kart do gry na województwa: nowogrodzkie, poleskie i wołyńskie oraz powiaty grodzieński, białowiecki i wołkowski województwa białostockiego.

Na podstawie § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1921 r., w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustawy z dnia 6 lipca 1920 roku i z dnia 18 marca 1921 r. o opłacie stemplowej od kart do gry na województwa: nowogrodzkie, poleskie i wołyńskie oraz powiaty: grodzieński, białowiecki i wołkowski województwa białostockiego (Dz. Ust. R. P. z 1921 № 55 poz. 342), zarządza się co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą §§ 1—31 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 października 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 104 poz. 690), w przedmiocie opłaty stemplowej od kart do gry, rozciągamy na województwa: nowogrodzkie, poleskie i wołyńskie, oraz powiaty: grodzieński, białowiecki i wołkowski województwa białostockiego.

§ 2. Aż do utworzenia na obszarze powyższym urzędów skarbowych, podatków i opłat skarbowych podatków i opłat skarbowych czynności, poruczone tym urzędom w powołanym w § 1 rozporządzeniu Ministra Skarbu, wykonywać będą inspektoraty skarbowe.

§ 3. Ktokolwiek na obszarze, wymienionym w § 1, posiadać będzie w dniu ogłoszenia niniejszego rozporządzenia więcej niż dwie talje kart do gry, obowiązany będzie najpóźniej do dnia 30 września 1921 r., zgłosić posiadany zapas do kasy skarbowej.

Zgłoszenie następuje za pomocą deklaracji, sporządzonej w dwóch egzemplarzach według wzoru 5, załączonego do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 października 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 104 poz. 690). Równocześnie ze zgłoszeniem ma nastąpić uiszczenie sumy, wskazanej w deklaracji.

Kasa skarbową zatrzymuje jeden egzemplarz deklaracji, drugi, zaopatrzonej w pokwitowanie z uiszczenia opłaty, zwraca stronie. Strona winna najpóźniej do dnia 30 września 1921 r. złożyć odnośne talje kart do gry wraz ze wspomnianym drugim egzemplarzem deklaracji kase skarbowej. Kasa, sprawdzwszy zgodność złożonej ilości talji z podaną w deklaracji, oraz należycie obliczenie opłaty stemplowej (art. 20 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r.), zaopatrzy wierzchnią kartę każdej talji w znak stemplowy i umieści na opakowaniu (pismem lub w sposób mechaniczny) uwagę: „Talja stemplowa marek ten. z dnia 1921 r.”; uwaga ta ma być podpisana i stwierdzona pieczęcią urzędową.

Znak stemplowy wykonany będzie przez wytłoczenie malej pieczęci urzędowej.

Kasa skarbową stwierdza dokonane ostemplowanie na egzemplarzu deklaracji, zaopatrzonej w pokwitowanie z uiszczenia opłaty i zwraca go stronie razem z kartami.

§ 4. Począwszy od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia zabrania się sprzedaży kart do gry nieostemplowanych w sposób wskazany w powołanym rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 31 października 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 104, poz. 690) lub w rozporządzeniu Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 31 października 1921 r. (Dz. Ust. R. P. № 104 poz. 691) lub § 3 rozporządzenia niniejszego.

§ 5. Kto do dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia zajmował się sprzedażą kart do gry i zamiera zajmować się nią nadal, winien najpóźniej do dnia 30 listopada 1921 r. wnieść podanie, przewidziane w § 27 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 października 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 104, poz. 690). O ileby tego nie uczynił, winien zaniechać sprzedaży z dniem 30 listopada 1921 r.

W razie załatwienia odmownego, władza skarbową wyznaczy termin, do którego wolno sprzedawać zapasy, posiadane w dniu otrzymania decyzji odmownej. Po upływie tego terminu dalsza sprzedaż jest zabroniona.

Każdy sprzedawca kart do gry winien najpóźniej od dnia 15 sierpnia 1921 r. prowadzić księgę sprzedaży (§ 28 rozporządzenia Ministra z dnia 31 października 1920 r.) bez względu na to, czy uzyskał zezwolenie na handel kartami do gry, lub czy sprawa tego zezwolenia nie jest jeszcze rozstrzygnięta.

W księdze tej ma uwidocznić zapas kart do gry, posiadany w dniu założenia księgi.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie ogłoszenia.

Minister Skarbu:

w z. Rybarski

Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 7 lipca 1921 roku w przedmiocie zmiany rozporządzenia z dnia 27 kwietnia 1921 roku w przedmiocie utworzenia izb skarbowych na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego.

Na zasadzie art. 3, 14 i 15 ustawy z dnia 31 lipca 1919 roku o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. Praw. P. P. № 65, poz. 391) i art. 7 i 8 ustawy z dnia 8 kwietnia 1919 r., w przedmiocie objęcia przez Ministerstwo Skarbu administracji skarbowej na ziemiach polskich, które wchodziły w skład b. monarchji austriacko-węgierskiej (Dz. Praw. P. P. № 31 poz. 261) zarządza się co następuje:

§ 1. Przepis punktu 2 ustępu drugiego § 4 rozporządzenia z dnia 27 kwietnia 1921 r. w przedmiocie utworzenia izb skarbowych na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego (Dz. Ust. R. P. № 41 poz. 254) otrzymuje następujące brzmienie: „likwidowanie i przekazywanie do wypłaty emerytur i zaopatrzeń pensyjnych”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 czerwca 1921 r.

Minister Skarbu:

Stępczowski

Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 25 lipca 1921 roku w przedmiocie przedłużenia zapisów na 5% długoterminową wewnętrzną pożyczkę państwową z r. 1920.

Na podstawie art. 1 i 10 ustawy z dnia 27 lutego 1920 r. w przedmiocie wypuszczenia 5% długoterminowej i wewnętrznej pożyczki państwowej z r. 1920 (Dz. U. R. P. z r. 1920 № 25, poz. 152) zarządza się co następuje:

§ 1. § 1 rozporządzenia z dnia 8 lutego 1921 r. (Dz. U. R. P. z r. 1921 № 23, poz. 130), zamiast brzmienia, nadanego mu § 1 rozporządzenia z dnia 13 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. z r. 1921 № 55, poz. 348), otrzymuje brzmienie następujące:

„Zapisy na 5% długoterminową wewnętrzną pożyczkę państwową z r. 1920, przedłuża się na dni 30 po ogłoszeniu rozporządzeń wykonawczych do ustaw z dni 16 lipca i 28 października 1920 r. (Dz. U. R. P. z r. 1920, № 67 i 105, poz. 455 i 692) z wyjątkiem zapisów na tę pożyczkę dokonywanych ratami przez urzędników i funkcjonariuszów państwowych, osoby wojskowe oraz emerytów cywilnych i wojskowych na zasadach, ustalonych rozporządzeniem z dnia 23 marca 1920 r. (Dz. Urz. Ministerstwa Skarbu rok II № 13 poz. 177) tudzież §§ 6 7 i 8 niniejszego rozporządzenia, zakończonych w dniu 31 lipca 1921 r.”

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

Stępczowski

Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 25 lipca 1921 r., w przedmiocie terminu wymiany oraz zwrotu Urzędowi pożyczek państwowych świadectw tymczasowych i obligacji 5% pożyczki państwowej z roku 1920 przez placówki subskrypcyjne

Na zasadzie ustaw z dnia 27 lutego 1920 roku o wypuszczeniu 5% krótko i długoterminowych wewnętrznych pożyczek państwowych z roku 1920 (Dz. U. R. P. № 21, poz. 115 i № 25, poz. 152) zarządza się co następuje:

§ 1. Świadectwa tymczasowe imienne i na okaziciela pożyczki krótkoterminowej z roku 1920, oraz świadectwa imienne pożyczki długoterminowej z roku 1920 mogą być wymieniane przez posiadaczy na obligacje tychże pożyczek w placówkach subskrypcyjnych do dnia 31 sierpnia 1921 r. włącznie.

Świadectwa na okaziciela pożyczki długoterminowej mogą być wymieniane w placówkach subskrypcyjnych w ciągu dwóch miesięcy, licząc od dnia ostat-